

Ebben a városban vannak kezdetek és időnként végek is. Csakhogy a befejezések nem mindig úgy alakulnak, Maggie, ahogy fiatal korunkban képzeltük, de hát miért is kellene úgy alakulniuk? Hol van az megírva, hogy az álmoknak teljesülniük kell? Hol van az megírva?

– Úgy tudom, üzenetet kaptál valakitől – mondta Hawes.

– Folyton üzeneteket kapok – felelte Honey.

– De ez fontos üzenet.

A nő lakásában voltak. Annak az épületnek a tizenhetedik emeletén, ahol Eddy Cudahy június másodikán, szerda délelőtt rálőtt Hawesre. Jó párszor rálőtt, hogy pontosak legyünk.

Most délután három óra és tizenkettédike volt; tíz nap és vagy nyolc óra telt el azóta, de ki számolt volna ennek utána? Hawest közben letartóztatták, kihallgatták, Eddy Cudahyt kivonták a forgalomból, de Honey Blair még mindig hálóingben és köntösben volt, s megpróbálta ártatlannak tettetni magát, pedig nagyon jól tudta, milyen üzenetről beszélt Hawes. *Arról* az üzenetről beszélt.

DRÁGA HONEY!

BOCSÁSS MEG, KÉRLEK, NEM TUDTAM,
HOGY TE IS ABBAN AZ AUTÓBAN ÜLSZ.

– Egy Eddy Cudahy nevű illető szerint, aki Chann-nak dolgozik – mondta Hawes.

– Igen, ismerem – szakította félbe a nő.

– Őt ismered...?

– Futólag.

– ...vagy az üzenet tartalmát?

– Mindkettőt.

– Miért nem mondtad el nekem?

– Mert Danny úgy döntött, hogy nem kell nagydobra verni.

– Ki az a Danny?

- Di Lorenzo. A programigazgatónk.
- Ez bizonyíték eltitkolása – mondta Hawes.
- Hát, tényleg nem vertük nagydobra – mosolygott a nő.
- Ez nem vicc – mondta Hawes. – Az az ember meg akart ölni.
- Ahogy engem is.
- Nem, téged nem akart megölni.
- Nos...
- Kifejezetten azt írta, hogy...
- Tudom.
- ...nem tudta, hogy te is a kocsiban ülsz. Engem akart elkapni, Honey. Kizárólag engem.
- Lehetséges. Igen.
- Akkor miért hallgattad el az üzenetet?
- Nem én hallgattam el. Hanem Danny.
- Te is. Pedig minden este adásban voltál.
- Igen.
- Akkor miért, Honey?
- Nekem fontos a karrierem – vonta meg a vállát a nő.
- Nekem meg az életem.
- Meg tudom érteni.
- Még szép.
- Egymásra néztek.
- Térjünk vissza az üzenetre. Kézzel írták? – kérdezte Hawes.
- Igen.
- És hol van most?
- Fogalmam sincs.
- Szükségem lenne rá.
- Minek?
- Bizonyítéknak. Gyilkossági kísérlettel vádoljuk Cudahyt.
- Kár. Rendes fickónak tűnt.
- A gyilkosság még nagyobb kár lett volna – jegyezte meg Hawes.
- Egymásra néztek, és nem fordították el a tekintetüket.
- Ne bújjunk vissza az ágyba? – kérdezte a nő.
- Ne, most inkább ne.

- Cotton...
- Viszlát – mondta a férfi, és lelépett.

A kapcsolatuk a végét járta, és ezt mindketten tudták. Sharyn hazudott a férfinak, Kling pedig nyomozott a nő után, és ezek elég súlyos érvek voltak a fogkefe elcsomagolására. Most szótlantul ültek a férfi lakásában, miután Sharyn megpróbált kimagyarázkodni, és Kling megpróbált védekezni, de egyikük sem érte be ennyivel, hiszen mindkettő úgy érezte, hogy a másik elárulta.

Mindketten vártak. És valakinek meg kellett törnie a csendet.

Ha még érdemes.

Mindketten tudták, hogy megérné, mert ha itt és most nem fog menni a dolog a Bertram Alexander Kling nevű fehér férfi és a Sharyn Everard Cooke nevű fekete nő között, akkor Amerikában már soha nem sikerülhet két különböző bőrszínű személy találkozása. Idáig jutott a dolog kettejük közt: eltérő bőrszínű személyként tekintettek egymásra. De valakinek meg kellett törnie a csendet, valakinek ki kellett nyújtania a kezét a táguló szakadék felett.

Kling tehát jó nyomozóként mérlegelte, melyik a súlyosabb vétek az ellen, akit szeretünk: ha hazudunk neki, vagy ha nyomozunk utána, és arra jutott, hogy az övé a nagyobb vétek. Ezért hát megköszörülte a torkát, és a szobának abba a sarkába nézett, ahol a nő ült elfordulva tőle, a melle előtt összefont karral, dermedt csendben, és megszólította: – Shar?

A nő nem reagált.

– Shar – ismételte a férfi –, ne haragudj, de még mindig nem egészen értem.

– És mi volna az, amit nem egészen értesz, Bert? – kérdezte végül a nő.

– Ha Jamie Hudson tényleg el akarja venni ezt a Julie nevű személyt...

– Ő nem egy Julie nevű személy, hanem egy nő, akit Julia Curtisnek hívnak, és történetesen orvos, akárcsak Jamie, és...

– Bocsáss meg, tehát orvos, és ez esetben időpontot kérhettem volna tőle...

– Menj a fenébe, Bert!

– Honnan kellett volna tudnom, hogy orvos? Én csak azt láttam, hogy ti hárman egymás körül keringtek...

– Menj te a fenébe!

– De ha őt akarja elvenni, akkor miért találkozott veled?

– Arra kért, hogy beszéljek vele.

– Miért?

– A francba, mert Julie nem egészen biztos a dolgában!

– Mi a fenében nem biztos?

– Abban, hogy hozzá akar-e menni egy feketéhez.

– Mégis, mi vagy te? Házasságközvetítő?

– Nem. Én Jamie barátja vagyok. A lánynak súlyos kétségei vannak. Szereti Jamie-t, de egész életében...

– Ó, értem már! Te vagy a követendő példa, igaz? Te meg én. Fekete nő, fehér férfi, ugyebár, és neked kell bizonyítanod, hogy ez működik.

– Még mindig nem érted, mi?

– Nem. Ne is haragudj, de nem. Miért gondolod, hogy kizárólag ezért nem biztos a dolgában? Mert a férfi fekete, ő meg fehér. Miért ne lehetne...

– Julie is fekete – közölte Sharyn.

– Mi?

– Azt mondtam, hogy ő is fekete. Mind a hárman feketék vagyunk. Jamie, Julie és én. Érted már?

Kling még emésztette a dolgot. A nő figyelte, ahogy végre leesik neki.

– De hát olyan fehérnek néz ki, mint...

– Mondjad csak, Bert!

– Fehérnek néz ki.

– Olyan fehér, hogy tizenhét éves kora óta fehérnek nézik. Akkor jött el otthonról. Eljött délről. Beiratkozott a Yale-re. És most attól fél, hogy ha feleségül megy Jamie-hez, akkor elveszíti a fehér praxisát, elveszíti mindazt, amiért olyan keményen dolgozott hosszú éveken át.

Ismét csend állt be.

– El kellett volna mondanod – törte meg ismét a férfi.

– Visszaéltem volna a bizalmával.

– És az én bizalmammal?

– Volt bennem bizalmad, Bert?

A nő most először mondta ki gyöngéden a nevét.

– Nem kellett volna követned.

– Nem kellett volna hazudnod nekem.

– Ott vagyunk, ahol a part szakad.

Újra csend lett.

A férfi azon tűnődött, megtörik-e még valaha.

– És hol van ilyenkor a SHLEP? – kérdezte végül, és felkapva a kivarrott párnát a mellkasához szorította, hogy Sharyn elolvassa, ami rajta áll:

SHARE

HELP

LOVE

ENCOURAGE

PROTECT

OSZTOZÁS

SEGÍTSÉG

SZERETET

BÁTORSÁG

VÉDELEM

– Egy T-t is kellett volna hímeztetnem a végére – mondta a nő. –
T mint TRUST. BIZALOM.

– Sharyn...

– Nem bízol meg bennem. Talán azért, mert nem szeretsz...

– Szeretlek. Szeretlek teljes...

– ...vagy azért, mert fekete vagyok.

– Sharyn, Sharyn...

– Akárhogy is, de hiányzik onnan az a T, Bert. Akkor az állna ott, hogy SHLEPT. Múlt időben.

A férfi ránézett.

– Tényleg hiányzik onnan? – kérdezte Kling.

– Nem tudom – válaszolta a nő. – Szerinted?

Ami Eileent és Willist illeti, számukra ez még csak a kezdet, és még mindig szombat volt, a hétvége kezdete, így még mindig ágyban voltak. Egymással.

– Mit gondolsz? – kérdezte Willis.

– Miről?

– Hát rólunk.

– Vagy úgy.

– Rólad és rólam.

– Hmm.

– Mit akar ez jelenteni? Hogy örökké fog tartani, egy szép napon összeházasodunk, gyerekeink lesznek, vagy pedig...

– Hmm.

– ...vagy csak annyit, hogy értem a kérdést, és gondolkozom rajta?

– Azt jelenti, hogy „majd meglátjuk” – válaszolta Eileen. – De addig is – tette hozzá, és a férfi karjába hengeredve szájon csókolta.

És Willis mosolygott a lepecsételt ajkával.

Ollie meglátta, ahogy jön felé az utcán, az alakjára szabott kék egyenruhában, a kilencessel a jobb csípőjén, amelynek a súlya mintegy nyomatékot adott a járásának, hosszú, fekete haja begyűrve a sapka alá, az ezüstjelvény közvetlenül a bal melle fölött, tekintetével önkéntelenül felmérve maga körül a terepet, ahogy közeledik a bizstró felé... *Jó zsaru*, gondolta, *gyönyörű lány*, gondolta, *nő*... A névkitűzőjén, fehér betűkkel a fekete műanyag lapocskán, ez állt: P. GOMEZ. *Ki gondolta volna?* – gondolta Gomez.

A nő szeme felcsillant, amikor meglátta Ollie-t, hát ezt se gon-

dolta volna! Sütött a nap, a szeme csillogott a fényében. Az a gyönyörű barna szeme. *Patricia Gomez*. Kis híján megszóvalta a fejét hitetlenségében.

– Helló, Oll! Hát te mit keresel itt?

Oll, gondolta. *Az egyetlen ember a földkerekségen, aki Ollnak hív. Még a nővérem sem hív Ollnak. Még az anyám sem hívott soha Ollnak, isten nyugosztalja. Oll.*

– Gondoltam, bekaphatnánk valamit együtt, így késő délután – válaszolta.

– Remek ötlet! – mondta a lány.

Ollie tudta, hogy most járt le a szolgálata. Tudta, hogy mielőtt visszamegy lecserélni az egyenruhát, rendszerint betér egy csésze kávéra ide vagy a közeli kávézóba. Mindent tudott. Büszke volt arra, hogy milyen jó rendőr.

A lány kinyitotta a bisztró ajtaját, és tartotta neki, hogy lépjen be utána. A tulajdonos persze ismerte, és nagy hűhót csapott, hogy a legjobb bokszot ajánlja fel Gomez biztosnak a sarokban. A lány levette a sapkáját és felakasztotta a boksz falán a fogasra. A haja fel volt tűzve.

– Hát, ez kellemes meglepetés – mondta.

– Reméltem, hogy itt találom – válaszolta Ollie. – Örülök, hogy elcsíptem.

– Én is örülök.

– Milyen napja volt?

– Nyugis. Hát magának?

– Szabadnapos vagyok. Hosszú hetem volt.

– Valami komoly ügyön dolgozik?

– Igen, egy strici kivonta magát a forgalomból.

– Szerencsés fordulat.

– Igen. Tegnap egész nap ültem abban a kis parkban a River Place-nél, tudja, melyik az?

– Ja. A Gleason Park.

– Azt vártam, hogy jöjjön az a lány, de nem jött. Egy olyan nő.

– Ez nem jó hír, Oll.

– Hát nem. Szomorú soruk van ezeknek a lányoknak – mondta.

Patricia kérdően nézett rá.

– Milyen lányoknak, Oll?

– Ezeknek a prostituáltak, tudja. A Ho Alley-ben is eltöltöttem egy csomó időt. Ezek a prostituáltak. Akik ott ácsorognak, tudja. Félmeztelenül.

A lány még mindig őt nézte.

– Az esőben is – tette hozzá Ollie.

A lány letette az étlapot.

– Jól van, Ollie? – kérdezte. – Úgy tűnik, mintha...

– Persze, jól vagyok – felelte.

– Oll?

A férfi bólintott. Hosszan kivárt, aztán azt mondta: – Patricia, meg kell kérdeznem valamit, és azt szeretném, ha nagyon őszintén válaszolna.

– Kezdek megijedni, Oll.

– Nem, nem, én csak...

– Oll?

– Patricia... olyan ember vagyok én, aki vigasztalásra és segítségre szorul?

– Egy kis vigasztalásra és segítségre vágyik, Oll? – kérdezte a lány halvány mosollyal. – Ezt akarja mondani, kedves?

– Olyan ember vagyok én, akit... sajnálni kell? – kérdezte.

– Sajnálni? – kérdezett vissza a lány. – Nem. Miről beszél, Oll? Még hogy sajnálni... – Már majdnem átnyúlt az asztal fölött, hogy megfogja a kezét, de aztán eszébe jutott, hogy egyenruhában van, és inkább elkapta a tekintetét, s fogva is tartotta. – Miről beszél, Oll? Az ég szerelmére, mi a baj?

A férfi csak a fejét rázta.

– Oll, Ollie, kérem...

– Hát egy szájalmas szarkupac vagyok én? – kérdezte.

– Ollie, jézusom, hogy mondhat ilyet!

– Kövér vagyok? – kérdezte váratlanul a férfi.

Patricia most aztán átnyúlt az asztalon, a pokolba az egyenruhával. Megragadta a férfi mindkét kezét. És megszorította.

– Mondja meg az igazat!

A lánynak már a száján volt, hogy „Nem, dehogy kövér, honnan veszi ezt, Oll?”. Már a száján volt, hogy „Maga igazán jó táncos, Oll, nagyon könnyű lába van”.

– Igen – mondta a lány. – Kövér.

A férfi bólintott.

– De csak az evés miatt – tette hozzá a lány.

Ollie erre is bólintott.

– Próbáljon kevesebbet enni – kockáztatott meg a lány egy mosolyt. – Ne rendeljen négy hamburgert uzsonnára.

– Maga hányat rendel? – kérdezte Ollie.

– Választottak már, *fiúk?* – lépett oda egy pincérnő.

– Egy pohár sovány tejet kérek – mondta Patricia.

Ollie még bele sem nézett az étlapba.

– Én ugyanazt kérem, mint a hölgy.

– Köszönöm, srácok – mondta a pincérnő, és elvitorlázott a rózsaszín egyenruhájában.

– Emlékszik arra a filmre? – kérdezte Patricia. – Amelyikben Meg Ryan orgazmust színlel? És a szomszéd asztalnál ülő nő azt mondja, hogy ő ugyanazt kéri...

– Igen, nagyon vicces volt – mondta Ollie. Aztán egy időre hallgatásba merült. Végül így szólt: – Még soha életemben nem ittam sovány tejet.

– Ízleni fog – mondta Patricia.

– Nem hinném – felelte Ollie gyászos képpel.

– Tudja mit, Oll? Kövér vagy sovány, kit érdekel? Engem aztán nem.

– Szívesen randevúzna egy kövér emberrel?

– Szívesen randevúznék magával – válaszolta a lány.

– Akár ma este is?

– Akár.

– Miért?

– Mert tetszik nekem – mondta Patricia. – Mert kreatívnak tartom, és...

– Kreatívnak? Ne már, Patricia...

- De igen, Oll! Maga írt egy könyvet!
- De...
- Hány ember tud könyvet írni? Én nem tudnék.
- De...

Ollie-nak már a száján volt, hogy „Elkaptam ám azt a szemét hispit, aki ellopta”, de mégse mondta ki, mert Patricia túl sok emberrel találkozhatott már életében, aki „hispinek” nevezte, és Ollie arra tippelt, hogy nem szívesen hallaná ugyanezt az ő szájából, bár csak annyit tesz, hogy „hispán”, annak a rövidített alakja, ahogy az írók mondanák.

- Elkaptam a pasast, aki ellopta!
- Szedje ki belőle!

– Azt tettem. Felmondta nekem az egészszet, én meg magnóra vettem. Így most elkezdhetem előlről, Patricia. Meghallgatom, és kiderítem, mi a jó benne, mi nem, és valami még jobbat hozhatok ki belőle.

– Látja, erről beszélek! Ezt nevezem én kreativitásnak, Oll, meg kíváncsiságnak...

– Mindjárt elpirulok.

– Hát piruljon – mondta a lány. – Szerintem a pirulás is égeti a kalóriákat. És maga csupa élet, és... és igenis nagyon jól táncol.

– Ki állította az ellenkezőjét?

– Senki.

– Maga is jól táncol, Patricia.

– Köszönöm, Oll. Tényleg élveztem, ahogy együtt táncoltunk.

Maga is?

– Én is.

– Akkor ma este megint elmehetnénk táncolni. További kalóriákat égetni.

– Kellesebb, mint tornázni, az már biztos – mondta Ollie.

– Pedig az is testmozgás. A tánc. Tudja, mit kéne még csinálnia, Oll?

– Nem. Mit?

– Megfontolhatná, hogy lejárjon a rendőrségi edzőterembe, van futópad, lehet súlyt emelni... Jót tenne magának.

– Volt egy szívrohamom.

– Szívroham, ugyan már... Mit árthatna magának egy kis testgyakorlás? Ne is jöjjön ezzel!

– A testgyakorlás unalmas.

– Igen. Na és?

Ollie vállat vont.

– Jut eszembe – mondta a lány. – Ma én vagyok a soros. Ma este én fizetek.

– Rendben, elfogadom.

– De ne legyenek nagy igényei – kacsintott rá a lány. – Különbön is, mostantól diétázik, nem igaz?

Ollie eddig nem tudta, hogy ő diétázik.

– Amúgy mikor akarja megtanulni nekem a *Spanish Eyest*? – kérdezte a lány.

– Már dolgozom rajta, Pat.

– Az Al Martino-változaton, ugye?

– Igen.

– A Backstreet Boys nem ér.

– Rendben. A zongoratanárom azt mondja, hogy jól haladok.

– Szeretném, ha eljászaná az anyámnak.

– Előtte még leadnék pár kilót.

– Minek, ő is kövér – nevette el magát Patricia.

Ezt már Ollie sem állta meg nevetés nélkül.

– Két sovány tej – mondta a pincérnő, és letette eléjük. – Hozhatok még valamit? – nézett várakozásteljesen Ollie-ra.

– Nem, köszönöm – felelte az.

– Tudta-e – kérdezte a lány –, hogy az amerikaiak ötven százaléka szeretne megszabadulni öt-hat kiló súlyfeleslegtől?

– Hát én nem vagyok köztük – jelentette ki Ollie.

– Én is szeretnék fogyni – mondta Patricia.

– Komolyan?

– Bizony. Három-négy kilót. Nem bánám, ha annyival kevesebb volnék.

– Gondolja, hogy nekem is le kéne adnom három-négy kilót?

– Nos... kezdetnek.

– És folytatásnak? Hatot? Mint az amerikaiak ötven százaléka?

– Nem. Tizenötöt. Mint az amerikaiak húsz százaléka.

Ollie rámeredt.

A lány somolygott, és megrántotta a vállát.

– Ezt az utolsó adatot én találtam ki – mondta.

– Helyes. Mert nekem eszemben sincs tizenöt kilót fogyni.

– Oké, induljunk hárommal.

– Három, annyi még összejöhet.

– Rendben, akkor mind a ketten leadunk három kilót.

– Mind a ketten?

– Persze. Ketten együtt.

– Ketten együtt – ismételte meg Ollie.

Ketten együtt, így valahogy jobban hangzott.

De milyen furcsa volt ez az egész!

– Patricia!

– Igen, Oll?

– Ha egyszer megjelenik a könyvem...

– Igen?

– Magának szeretném dedikálni.

A lány szeme hirtelen elfelhősödött.

Megszorította Ollie kezét az asztalon.

Nagyon furcsa volt ez az egész.

Ivott egy keveset a sovány tejből.

Olyan íze volt, mint a kecskepisának.

Meyer már épp indult volna, amikor megszólalt a telefon. Ránézett a faliórára: 15.43.

– Nyolcvanhetes körzet – mondta. – Meyer nyomozó.

– Carella nyomozóval szeretnék beszélni.

– Ma nincs benn. Akar üzenetet hagyni?

– Igen. Megmondaná neki, hogy Adam Fen kereste?

Meyer nyomban megnézte a képernyőjén megjelenő hívásazonosítót. 377-es körzetszám. Az ő körzetük. A szoba másik végéből ma-

gához intette Parkert. Egyetlen szót firkantott rá egy darab papírra:
CÍM!

Parker bólintott, felírta a hívószámot, és visszament a saját íróasztalához.

– Ott van még? – kérdezte a süket férfi.

– Itt vagyok – válaszolta Meyer.

– Remélem, nem azt teszi, amire gondolok. Réges-rég eltűnök, mire ideérnének.

– Mégis, mire gondol?

– Kérem, cimbora – mondta a süket férfi. – Kigolyózza magát a partiból. Adja át ezt az üzenetet Carellának. Van magánál ceruza?

– Jöhet – mondta Meyer.

– Mondja meg neki, hogy egy Melissa Summers nevű nő a következő napokban megkísérelheti elhagyni az országot. Mondja meg neki...

Ezalatt Parker a saját asztalánál az egyik telefontársaság illetékesétől próbálta megtudni a 377-es számhoz tartozó címet. Meyer a szabad kezével integetett neki, hogy siessen.

– ...hogyan figyeljék a repülőtereket. Annál a nőnél van...

– Tudná betűzni a nevét, kérem?

– *Sum-mer*, egy s-sel a végén! – kiabálta a süket férfi. – Melissa Summers. Elég! Ne akarjon engem vonalban tartani!

Úgy hangzott, mintha levegő után kapkodna.

– Jól érzi magát? – kérdezte Meyer.

– Nem, ha mindenáron tudni akarja. Meglőttek. De ne... – Megint elfulladt a hangja. – De ne akarjon hozzám mentőt küldeni, van saját orvosom, köszönöm.

– Miért nem engedi, hogy segítsünk? – ajánlkozott Meyer. – Kórházba vihetnénk...

– Ne legyen nevetséges – mondta a süket férfi, és megint levegőért kapkodott.

A szoba másik végében Parker most tette le a telefont.

– Mondja meg Carellának, hogy a nőnél van a Strad.

– A mi?

- Mondja meg, remélem, hogy elkapja.
- A vonal megszakadt.
- River Place South 328 – mondta Parker.

Még ugyanazon a szombati napon, délután negyed ötkor Genero berúgta a 17D lakás ajtaját. Életében először rúgott be egy ajtót, amitől úgy érezte magát, mint egy tévés zsaru. Nem volt egyedül – többed-magával rontott be a lakásba. Parkernek és Meyernek volt már része hasonlóban, így ők nem érezték magukat egy tévéorozat rendőreinek. Sokkal inkább tűzoltóknak, miután így jutottak be az ajtón.

Akárki lakott itt...

A gondnok szerint a lakást bérlő férfi Adam Fennek mondta magát, bár nemrég egy mutatós szőke nő is ide költözött. A nyomozók arra tippeltek, hogy ez csak az a Melissa Summers lehet, akit a süket férfi említett, de a gondnok nem tudta a nevét.

Akárki lakott itt, az sietősen távozott.

Az előszobában, az előszobaasztal melletti szőnyegen vérfoltok. Nagy vérfoltok. Arra tippeltek, hogy itt érthette a lövés, és itt vesztette a legtöbb vért. A vérnyomok elsőnek a fürdőszobába vezettek, ahol egy tekerecs géz a mosdón arra utalt, hogy megpróbálta felitatni a vért és bekötözni a sebet, majd innen egy kis irodába ment a lakás hátsó részében, ahol a vérfoltok a számítógép billentyűzetén azt jelezték, hogy írt valamit, mielőtt távozott.

Amikor elindították a gépet, kiderült, hogy minden fájl töröltek. Csak egy sárga noteszlap maradt a képernyőre ragasztva, amelyen ez állt: MÉG TALÁLKOZUNK, FIÚK!

- A pasas vérben áztatja a lakást, de arra nem sajnálja az időt, hogy üzenetet hagyjon nekünk – jegyezte meg Genero.
- Ha egyszer ilyen a stílusa – értett egyet vele Meyer.

- Még találkozunk, mi? – ismételte meg Carella a telefonban.
- Ezt írta.

– És úgy gondolod, hogy megsebesült?
– Ez nem is kérdés. Azt mondta, hogy meglőtték, és tiszta vér a lakás.

– Mentőt kellett volna hívni.

– Azt mondta, ne fárasszuk magunkat. Van saját orvosa.

– Gondolod, hogy megint elhúzott?

– Mint a szél.

– És mi van a lánnyal? Summers?

– Melissa Summers. Azt mondta a pasas, hogy meg akar lépni az országból.

– Hová?

– Azt nem mondta.

– Nála van a Strad?

– Így mondta.

– Van már hír a Görögről?

– Nálunk semmi. Talán a Mid South körzetben.

– Jó lenne tudni, mi történt.

– Jó.

– A belbiztonságiakat is riasztani kéne, Meyer.

– Már intézkedtem. Minden járatot figyelnek. Keresik őt is meg a hegedűt is.

– Már ha ez a név van az útlevelemben.

– Már ha van útlevele.

Hosszú csend a vonalban.

– És a pasassal mi legyen? – kérdezte aztán Meyer.

– Szerintem várjunk. Ha elkapjuk a lányt...

– Ha.

– ...talán tudna mondani valami használhatót a pasasról. Ha nem, majd elkapjuk a süketet akkor, ha legközelebb felbukkan.

– Ha még felbukkan.

– Mindig felbukkan, Meyer.

– Tudod, mi a biztos? A halál meg az adó.

– Egyre megy – mondta Carella.

Megint csönd állt be.

– Na, nekem még dolgom van – szólalt meg Meyer.

– Ne meszeld az eget.

– Viszlát hétfőn.

– Viszlát – mondta Carella, és letette.

Állt még egy darabig a telefon előtt a kagylóval a kezében, nézte a készüléket, és azon tűnődött, hogy mikor kerül elő legközelebb a süket férfi. Bármikor is, az nem lehet elég hamar. Kis híján felsóhajtott.

Teddy a hálósobában várta.

Carella szó nélkül levetkőzött, bement a fürdőszobába fogat mosni, nem feledkezve meg a fogselyemről, aztán az ágyhoz ment, és bebújt Teddy mellé.

A nő mozgatni kezdte a kezét a levegőben.

Szép esküvő volt, jelelte.

Ő leolvasta a jeleket, és bólintott.

Nem így gondolod, mutatta az asszony.

Carella ismét bólintott.

Steve?

Egyenesen a szemébe nézett.

Túl fogsz ezen jutni valaha?

– Mégis, min? – kérdezte Carella kópés vigyorral, és hozzá kézjelekkel is mutatta. Aztán, még mindig vigyorogva, a karjába kapta az asszonyt, szorosán magához ölelte, megcsókolta, és Teddynek eszébe jutott a kezdet, amikor réges-régen egy Steve Carella nevű nyomozó kalap és kesztyű nélkül állt a hóesésben, és egyetlen szál vörös rózsát adott Valentin-napra egy Theodora Franklin nevű lánynak – és neki azóta is rózsákkal van tele az élete.

Lekapcsolta az éjjeli lámpát, és visszabújt a férfi ölelésébe.

Másnap délután háromkor egy fiatal, szőke nő csekkolt be a Spindlerdrift nemzetközi repülőtéren az Air France 17.10-es párizsi járatára. Az útlevéllenőrköt egy Melissa Summers nevű utas észlelésére és visszatartására figyelmeztették. A szőke útlevélemben viszont a Carmela Sammarone név szerepelt. Az útlevéllenőr éppen csak oda-

pillantott a fotóra, lepecsételte az útlevelet, és azt mondta: – Jó utat, Miss Sammarone.

Melissa csábosan mosolygott, és elindult a biztonsági kapu felé, ahol a magával hozott hegedűtokot rátette az átvilágító pultra.

Az a belbiztonsági tiszt, aki tegnap Meyerrel beszélt a telefonban, lejegyezte az információt valami értékes hegedűről, megkérdezte, hogy kell-e számítani bombafenyegetésre, és amikor nemleges választ kapott, csak vállat vont, és megköszönte Meyernek az előzetes figyelmeztetést – ahogy fogalmazott.

A repülőtér biztonsági emberei, akik kinyitották és megvizsgálták Carmela Sammarone hegedűtokját, szintén bombát, lőfegyvert, kést vagy sokkolót kerestek, és különben sem tudtak volna megkülönböztetni egy Stradivarit egy Budweisertől. Beérték annyival, hogy végigtapogatták a tokot és megrázogatták a hegedűt, hogy nem zörög-e benne valami gyanús dolog.

Az egyik őr még megjegyezte: – Volt egy nagybátyám, aki hegedült.

– Jó is az – mondta Melissa, és figyelte, ahogy visszacsukják a fedelet, és bepattintják a zárat.

– Jó utat! – mondta a másik biztonsági őr.

Várva a felszállást a gép első osztályú szakaszában Melissa egy pohár ouzót szürcsölt, és a *Vogue* júniusi számát lapozgatta.

– Először utazik Párizsba? – kérdezte a légikísérő.

– Igen – válaszolta mosolyogva Melissa.

Számára ez volt a kezdet.